

Van de vorming van een tweede parochie en de bouw van een nieuwe kerk zoals we dat b.v. kennen in Delft, Leiden of Amsterdam is in Rotterdam nooit sprake geweest.

De middelste van de drie kapellen welke aansluiten op de noordertrans was vanouds de kapel van de heren van Kralingen uit de geslachten Van der Lecke en Van Assendelft, oorspronkelijk een devotiekapel die gelijktijdig met het koor van de tegenwoordige kerk is gebouwd. Vrouwe van Kralingen was tot haar dood in 1530 Aleid van Kijfhoeck, in 1485 gehuwd met Claes van Assendelft, waardoor de heerlijkheid met deze kapel en die in het slot Honingen in het bezit kwam van laatstgenoemd geslacht. Het altaar in de kapel was gewijd aan Maria Magdalena en de daarop gevestigde vicarie stond in 1530 ter begeving aan Heer Gerrit van Assendelft¹⁵). Deze kapel diende ter vervanging van een soortgelijke kapel in de eerdere parochiekerk van Rotterdam die eveneens aan Maria Magdalena was gewijd; bij de institutielijsten van het bisdom Utrecht komt in de rekening 1445/46 'officiatio Johannis filii Petri ad capellaniam Beatae Mariae Magdalenaë in capella dominorum de Lecka in parochiali ecclesia de Rotterdammæ' reeds voor¹⁶). Mag men hierin nog een herinnering zien aan het feit, dat tot aan de stadsrechtverlening van 1340 het oostelijk deel van de stad als een zelfstandig ambachtje in het bezit van de heren van Kralingen was geweest? Wij komen hierop nog terug.

In totaal bezat het schip van de kerk aan iedere zijde zes kapellen, het koor aan iedere zijde drie, waarvan de eerste twee aan weerszijden in open verbinding met de transepten stonden. Hier hadden de gilden en geestelijke broederschappen hun altaren opgericht, wat tegelijk een zekere zorg voor de kapel impliceerde. In 1476 b.v. werd bepaald dat de hoofdlieden van het H. Kruisgilde een bijdrage voor de reparatie van de H. Kruiskapel in de kerk zouden ophalen bij alle handwerkslieden 'die met de bijl werkten' zoals timmerlieden, stoeldraaiers enz.¹⁷). Ook een aantal particulieren maakten door het stichten van vicarieën of kapellanieën gebruik van de altaren in deze kapellen; dit was goedkoper (om het duidelijk uit te drukken) dan wanneer men zelf een nieuw altaar moest oprichten.

Het is bekend dat een bedehuis in de Middeleeuwen niet alleen diende tot het verrichten van de heilige diensten. Het grote en dikwijls enige stenen gebouw ter plaatse was een ruimte met veel functies ten dienste van de stadsgemeenschap. Bovendien was het de enige plaats waar de bevolking in grote getale bijeen kwam en het